

CHUYỆN CHIM CHUỘT QUÊ NHÀ

CHUNG MỐC

Khi trai gái làm chuyện bất chánh, thậm thà thậm thụt thì người ta gọi là làm chuyện chim chuột. Thật là oan cho loài chim, vì chúng rất chung tình, làm tổ cũng có đôi, mà ấp trứng, tha mỗi nuôi con cũng có đủ cả chồng vợ, chỉ có loài chuột là tẻ, anh chuột đái xong chuyện là quay đi đi thẳng, anh bạn bị đi tìm tình duyên mới mặc kệ đàn con với sự chăm sóc của mẹ chúng.

Năm Đinh Hợi đã sắp hết -Người ta gọi là năm Heo Vàng- nên số trẻ sơ sinh vượt trội hơn hẳn những năm trước, kể cả những nước nghiêm ngặt về kế hoạch hoá gia đình như Trung Quốc. Như vậy số quý tử ra đời trong những tháng cuối năm này lại càng nhiều hơn nữa.

Chẳng biết những đứa cháu nội, cháu ngoại của tôi đã được bố mẹ nó tính toán kỹ càng mới cho ra đời này, có làm nên vương tướng gì hơn cha ông nó không (?) Còn tôi cho dù là heo vàng hay kim cương hột xoàn đi nữa, mà bây giờ vợ tôi thông báo thụ thai đứa thứ chín, thì chắc tôi phải trốn sang xứ Ai Cập!

Bởi không thiết tha như vậy nên tôi ngồi lan man nghĩ tới năm Mậu Tý sắp tới, phân vân tự hỏi tại sao một con vật bé nhỏ nhất lại được chọn đứng đầu trong 12 con giáp (?) và những điều hiểu biết về cái giống ăn hại này lại lần lượt trở về:

Chuột được xếp vào loại dịch hại, sức sinh sản của nó lại vô địch trong tất cả các loài động vật mà Thượng đế đã tạo thành, sanh sôi nảy nở theo cấp số nhân. Đặc biệt "tình yêu trai gái" của chúng lại mạnh, lâu nhất trong các loài, có khi gần nhau cả tiếng đồng hồ mà coi bộ lúc nào cũng năng nổ, hăng hái chứ không "dở dở ương ương" như ai kia mà tôi không biết?? Mấy năm gần đây, họ đồn thổi rằng tinh hoàn của chuột còn tốt hơn thuốc Viagra, thế nên ai có nhu cầu thì "liên hệ" với Chung Mốc.

Trong lịch sử, giống chuột bộ này đã gây cho thế giới nhiều trận dịch hạch khủng khiếp giết chết rất nhiều người. Ngoài ra, giống ranh con này còn phá hại mùa màng một cách tàn khốc.

Tôi còn nhớ hồi năm 1971 quê tôi mới nhập về giống lúa Thần Nông IR.8, vì là giống mới nên mỗi nhà chỉ cấy thử mấy công mà thôi, ruộng còn lại hầu hết để xạ lúa mùa. Lúa Thần nông thì năng suất rất cao, lại chưa tới 3 tháng đã được gặt, nhưng lúa mùa tới bảy tám tháng mới chín,

có điều lúa mùa thì công chăm bón rất ít, hầu như cứ xạ xuống rồi phủ mặc cho trời, đến mùa thì gặt.

Mùa Đông Xuân năm 1972, từng đàn chuột từ phía biên giới Campuchia đổ về, hằng hà xa số và nó phá hoại thật khủng khiếp.

Hà Tiên nằm sát biên giới nhưng ruộng đồng phần nhiều khô cằn, phèn mặn. Từ đây mà về Rạch Giá còn phải qua Kiên Lương (có nhà máy xi măng Hà Tiên) rồi Hòn Me, Hòn Đất, Sóc Xoài .. là những địa danh nổi tiếng vì du kích, vì mật khu.

Dân cư khu này đã thưa thớt mà phần đông đều bỏ nhà chạy loạn, tránh tên bay vạ gió nên đất đai rất hoang vu, càng trở nên hang ổ cho họ hàng nhà Tí sanh đàn đẻ nái, coi như chúng chẳng sợ

một ai. Mà năm đó còn bị nạn cháy rừng nên chuột ô ạt, trùng trùng như sóng kéo về hướng quê tôi là quận Tân Hiệp. Dân chúng nhìn đàn chuột kéo quân đi mà sồn da gà, hằng trăm ngàn tiếng kêu của nó vang lên âm ĩ như những sân chim ở vùng U Minh. Chỉ trong vòng một đêm, nó cắn gục hằng trăm héc ta lúa đang ôm đòng hoặc mới trở lác dác. Các thửa ruộng khi bị chúng vượt qua rồi thì thân cây lúa bị cắn đổ rạp xuống, chỉ còn mấy hàng lúa sát mé bờ ruộng.

Trước đây tôi thường nghe người ta nói "Chuột chừa miệng lỗ" với nghĩa bóng rằng: Dù có ăn trộm ăn cướp 10 phương, cũng phải chừa hàng

xóm láng giềng của mình ra; còn nghĩa đen thì dễ thấy vì ngay miệng hang, bọn chuột không khi nào cắn phá, chắc để nguy trang hoặc tỏ ra cho loài người biết rằng "Em ở đây nhưng không hề phá hoại, tội khác làm chứ đâu phải em".

Nạn chuột năm này, hàng đoàn lũ chúng đi đông như kiến, không thấy nó đào một lỗ nào, mà cứ vượt qua hết cánh đồng này lại tới ruộng lúa khác, như đang điều quân vậy. Ban ngày thì chuột án binh bất động dưới cỏ lúa, chập choạng tối là con đầu đàn phóng lên đường hay bờ ruộng, hai mắt láo liên coi rất gian xảo, nếu thấy êm êm là nó ra hiệu cho cả đoàn ào ạt tiến lên hoặc à-la-xô ngoi qua sông ngòi. Tôi đã có dịp chứng kiến cuộc đổ bộ này, chúng đi từng đàn, có bộ chỉ huy, có quân trinh sát đi trước. Tới mỗi bờ sông, thì chỉ một ít con bơi qua trước thám thính coi có an toàn không rồi bơi ngược trở lại báo tin. Nhóm này trước khi đi cũng bịn rịn, lảng xăng chạy tới chạy lui từ già vợ con y như tráng sĩ Kinh Kha trước khi sang Tần, một đi là không trở lại vậy.

Năm ấy tôi mới chừng mười lăm tuổi. Chúng tôi cắm dăng theo hình chữ V và đặt lọp như trong mùa nước lớn để bắt chuột thay vì bắt cá. Trời vừa tối là dân chúng xếp hàng ngang, người thì cầm đuốc, kẻ đánh phèng la, chạu thau, nắp nồi... vui đáo để để đi dồn đuổi chuột, nhưng than ôi, khi đến lọp thì mới biết chúng đã cắn tan hoang cả dăng lẫn lọp rồi. Sau đó mọi người phải thay vật liệu bằng lưới mắt cáo thì bắt được quá nhiều chuột, thậm chí chỉ cần lấy một thùng phuy nhét vô một ít rơm để ở cuối ruộng, khi bị dồn đuổi, chuột rúc vô đó đầy nhóc hàng mấy trăm con.

Thịt chuột ăn không hết, đổ bỏ thì tiếc nên có người phơi khô, hoặc bắt chước người Miên làm mắm chuột, có kẻ còn xào lên, lọc bỏ xương, trộn thêm ít bì hay tai heo luộc mà bó giò, ăn không khác giò thịt heo là mấy.

Theo cách lừa chuột vào dăng, chúng tôi còn bắt được vô số chim chàng nghịch, ốc cao, cút ... lẫn lộn trong đám chuột. Câu Chim Chuột bây giờ mới thấy tận mắt.

Tuy đã bắt được nhiều như thế mà cũng không thấm tháp gì, nông dân bèn dùng nhớt máy pha thêm dầu cặn với thuốc trừ sâu Endrin, rồi đổ hỗn hợp này loang trên mặt nước ruộng, con chuột lội dưới nước bị ướt lông thì nó thường liếm cho khô, mà lông đã dính dầu nhớt có thuốc độc nên chết

khắp nơi.

Cá tôm cũng bị chết nổi đầy ngoài ruộng. Những con chó lùm sục ngoài đồng, thấy cá và chuột chết liền ăn vào, rồi trúng thuốc cũng chúi vào bờ ruộng nào đó mà chết.

Trời ơi, cả mấy thứ đó xinh lên thì thúí không ai chịu nổi.

Hồi xa xưa mỗi năm còn làm một mùa lúa thì chuột có rất nhiều, bởi vì sau khi gặt thì ruộng đồng bỏ không, tha hồ cho họ hàng nhà chuột đào hang hốc. Đến mùa nước nổi thì không còn nhiều, ấy thế mà năm đó mùa nước nhưng chuột về tràn đồng, không mấy ai bắt chuột để ăn, mà tìm đủ mọi cách giết nó. Khi thuốc không xuể nữa, dân chúng phải mua từng cuộn vải nhựa nylon, cắt ra cao chừng sáu tấc mà bao ruộng lúa lại, vậy mà nó cũng tìm cách làm cho xập hàng rào này xuống.

Cách đây hơn 10 năm, lần đầu tiên coi phim hoạt hình Tom and Jerry, dân VN từ trẻ con tới người lớn đều mê chú chuột nhất nhỏ bé lú lỉnh, nhiều lần làm cho anh mèo Tom khốn đốn. Phim của trẻ con mà người lớn xem cũng cảm thấy nhẹ nhàng thư thái, có người vì coi phim này mà đâm ra yêu thương giống chuột.

Họ hàng nhà chuột thì đông lắm: Chuột cống lang thì ghẻ lở dơ dáy, nhìn thấy là tởm rồi; chuột chù thì hôi khởi nói, tổ của nó hôi đã đành, mà khi chập tối, nó chạy đến đâu là hôi đến đấy; chuột nhắt cắn phá quần áo và đồ gia dụng; chuột đồng thì phá hại thóc lúa mùa màng nên béo mập nên càng ngày càng bị người ta săn lùng để làm thịt; duy chỉ có con chuột bạch là mang lợi ích cho loài người khi được dùng trong phòng thí nghiệm.

Trong dân gian lưu truyền rằng mật chuột rất quý, chữa được bệnh tim, bệnh suyễn, nhưng khi bị bắt, con chuột sợ quá nên mật tan hết, bằng chứng là khi ta làm thịt chuột, kế bên lá gan không thấy mật đâu. Chính vì thế mà người ta bắt

con chuột con còn đỏ hỏn, nuốt sống luôn, vì nghĩ rằng chuột con chưa mở mắt thì chưa biết sợ, nên còn nguyên mật. Cứ nghĩ đến con chuột bằng ngón tay, còn ngo ngoe chui vào cổ họng thì đã muốn hết bệnh rồi.

Con chuột chù hôi như thế, mà người ta để nguyên lông lá, đắp đất sét chung quanh rồi nướng thành than, tán nhuyễn ra uống để trừ bá bệnh.

Càng ngày lãnh địa của chuột càng thu hẹp dần, tuy nhiên vẫn còn bờ đê, bờ ruộng hay ven bờ đĩa bờ ao, vườn cây quanh nhà để chúng làm mật cứ. Số lượng chuột cung cấp cho dân nhậu giảm đi rất nhiều. Câu thì nhiều mà cung thì ít nên chiều chiều có những ghe nhỏ chở nhiều tầng lồng bẫy chuột làm bằng lưới mắt cáo 7X7X15cm đi dọc theo bờ kinh để tìm lối đi của chuột, rồi đặt cách khoảng 15m một bẫy. Loại bẫy này thường dính một con một lồng mà thôi.

Về đồng quê bây giờ muốn ăn thịt chuột lúc nào cũng có. Muốn giải trí hay tìm cảm giác lạ thì cứ nhìn ra đồng, thấy có mấy người lố nhố, chạy lăng xăng với vài ba con chó thì đúng là họ đang bắt chuột đó. Mùa khô thì đi đào hang, có con chó thính mũi đi kèm thì tốt nhất, vì ngoài việc đánh hơi, nếu trong hang có rắn thì con chó cũng báo hiệu cho mình biết khi vừa sủa vừa thụt lùi.

Đào hang chuột quan trọng hơn hết là phải vít hết các hang ngách kéo mấy chú len lén phóng đi mất lúc nào không biết.

Đất chuột đào bằng răng và chân, vo lại nhỏ như hột tiêu, nó đùn ra cửa hang từng đống gọi là "mà".

Khi con chuột đang đẻ hoặc nuôi con, nó sẽ vít cứng cửa hang lại bằng đất sét ướt, vì rắn hay chui xuống hang mà bắt chuột con lắm.

Nếu thấy mà ít, thì đúng là hang chuột đá, mấy anh này làm biếng lắm, hoặc chỉ dành thời giờ để đi o gái mà thôi, nên cái hang nông quên. Mà đùn

lên nhiều thì thường là chuột đàn, nhưng dân đi bắt chuột gặp mà to như ngón chân cái thì mừng lắm, vì đó là hang chuột cống nhum, nó đào thẳng đứng xuống đất, nên chỉ một thùng nước dội vào là anh chuột to bằng con mèo phóng ra ngay, có khi chui ngay vào rọ đang đặt trên cửa lỗ. Vì nó to quá nên có người gọi nó là chuột Mỹ.

Mùa nước nổi chuột không thể làm hang ổ dưới thấp được nữa nên leo hết lên cây. Đi đêm chuột mùa này khoẻ re. Cứ vài người cặp ghe dài dài theo mấy rặng trâm bầu, cà na .. và cầm cây chìa làm bằng cầm xe đạp ở đầu cây trúc lớn dài bốn năm thước, cứ nhắm cho trúng là phóng chìa, nếu có trật thì anh chuột cũng hết hỏn, cuống cuống nhảy xuống nước, để rồi hết hơi trôi lên là lãnh một cán chèo quay cu lơ.

Trong nhóm đi săn, thỉnh thoảng có mấy cô gái ngổ ngáo, tay cầm chèo, tay cầm chìa, đứng tênh hênh nơi mũi ghe coi cũng đã mất lắm ..

Chuột bắt về thường được ướp gia vị rồi áp chảo, xào lăn, xào lá cách, hay gói lá mướp rồi hấp cơm (xin đừng cười vì nước cơm thấm vào thịt chuột thơm hết xẩy nghe). Những món này ăn với xoài sống, khế, chuối chát đều ngon cả.

Đồng quê thú vị biết bao, chả thế mà bây giờ mấy quán nhậu ở ngoại ô càng ngày càng mọc lên nhiều, lúc nào cũng đông khách, lại toàn là khách hạng sang, có điều mắc quá.

Khi thấy mấy ông nhà giàu ăn chim chuột rắn rùa, chúng tôi hỏi ăn thấy thế nào, họ trả lời:

-Y hết thịt gà.

Quái! Y hết thịt gà thì việc gì phải bỏ ra số tiền to để ăn mấy thứ kia. Mấy cha nội này điên hết rồi.

Cũng nhờ học lỏm đầu bếp của những nhà hàng đặc sản, chúng tôi biết chế biến thêm nhiều món thịt chuột như nấu canh chua, lẩu ... Ngon nhất là chuột nhúng hèm, thịt nó trắng tươi và dai mà mềm, xé ra trộn gỏi bắp chuối rau răm thì thịt gà

không sao sánh nổi.

Cứ nghĩ đến con chuột xấu xí, lông lá bèo nhèo chắc nhiều người ghê sợ, nhưng nếu có dịp xin thử món chuột đồng chính hiệu, bảo đảm ngon bổ rẻ. Nên ăn cho biết.

Người ta chở lúa từ Miền Tây lên SG bằng những ghe chài -không phải là ghe chài lưới đâu - Đó là những ghe đóng bằng gỗ dầy, lớn lắm, nó không tự hành được mà phải kéo bằng "tàu dòng". Sức chở của nó hàng mấy chục ngàn gia lúa. Tuy từ dưới mặt nước lên tới sàn tàu rất cao, không cách gì chuột leo lên được, ấy vậy mà dưới ghe chài, hay sà lan, chuột sống từng đàn phá phách không ai chịu nổi. Thì ra là mỗi ghe, mỗi tàu khi đậu ở bến hay trước nhà máy xay lúa, thường có bắt một tấm ván gỗ dài để làm cầu mà vác lúa và đi lại. Đến đêm họ hàng nhà chuột mới mon men đột nhập rồi sinh đàn ở những kẹt ngách trong xó xỉnh dưới tàu, mà người ta nuôi mèo, đặt bẫy, bỏ bả thuốc độc cũng không sao diệt được.

Có người kia đặt bẫy lồng được chừng chục con, ông ta nắm đuôi kéo ghì từng con vào thành lồng, người khác dùng kim chỉ mà khâu bít hậu môn nó lại, sau đó thả bầy chuột này chạy tự do dưới ghe. Chỉ vài ngày sau mấy con chuột bí ỉa này hai mắt đỏ sọng, nó nổi điên lên cứ đuổi đồng loại mà cắn, chui ở hang hốc nào nó cũng rượt nà theo, phải chạy lòng vòng rồi cuối cùng sợ quá mà phóng tồm xuống sông. Từ đó dưới tàu không còn con chuột nào vì những anh bí ỉa kia sau mấy ngày cũng lăn quay ra chết hết.

Tôi thường đọc báo, nghe nói ở bên Trung Quốc

các quan tham quá nhiều, chính phủ xử bắn mấy anh rồi mà coi bộ quốc nạn khó lòng dẹp nổi, tiếc rằng tôi chưa có dịp gặp Thủ Tướng Ôn Gia Bảo, chứ tôi mà kể cho ông nghe chuyện này thì chắc còn hay hơn kể của Gia Cát Khổng Minh, chẳng phải việc gì mà bắn Tham Quan cho nó phí đạn và máu me đổ ra coi thấy ghê.

Cứ khâu dít chừng dăm anh tham những cỡ bự lại (không phải là khâu thực sự đâu). Họ tham những đã nhiều, tiền cả khối mà chính phủ không cho họ mua xe xịn, nhà đẹp; không cho chơi gái vì lúc nào cũng cho công an theo sát dít; họ có chuẩn tiền cho vợ con họ hàng cũng bị chịt luôn. Thế là mấy cu cậu này nhìn thấy mấy thằng cha cũng tham những mà chưa lộ ra kia, tha hồ tiêu xài ăn chơi thì tức điên lên, thì tố xả láng. Theo sách lược "Ông không ăn được thì đập đổ".

Thế là chính quyền từ trung ương xuống địa phương an bình như thời Nghiêu Thuấn.

Tiếc một điều là làm sao một nông dân cỡ như mình mà được gặp mặt Ôn Tiên Sinh (?)

Nhờ hồi đó gia đình chúng tôi chỉ cấy lúa mỗi năm một mùa, trúng thất gì cũng phó cho trời. Năm nào được mùa thì còn đỡ chứ năng hạn hay bão lụt thì rất là khốn đốn. Vậy mà phần đông cha mẹ đều gắng sức cho con đến trường, như gia đình tôi có hai anh lớn đi học Công Trường (Trường TH Cái Sắn là một trường tư, nhưng không biết sao người ta lại gọi như thế) cứ đầu năm học là mẹ tôi lại cắp nón đến xin LM Hiệu Trưởng để ký vào biên bản thiếu nợ, chờ đến mùa gặt mới trả được học phí.

Bọn trẻ con thì trò chơi chỉ là chơi khăng chơi

quay, ống thụt thì tự làm lấy, bi sành không có thì vo bi đất, thỉnh thoảng mới kiếm được cái chai làm súng bắn nước. Nói tới cái súng này, tôi còn nhớ chị tôi âm thầm cắt đọt khoai lang đội ra chợ bán, mấy bữa mới mua được cho tôi cái súng bắn nước bằng cao su Made in Cholon, làm chúng bạn xúm lại trầm trồ.

Nghèo thì thêm đủ mọi thứ, nhất là chất đường và chất béo, thế mà hồi nhỏ -khoảng 1958- chúng tôi ở trong khu Định Cư không biết ăn thịt chuột, rắn rùa, nếu thấy người Miền hay dân địa phương ăn những con này thì còn cho là mọi rợ, trong khi đó ngoài đồng thì chúng đầy rẫy ê hề.

Có lần tôi quăng một con rắn bốn năm ký vào đồng lửa rơm để nướng rồi chặt khúc cho heo ăn, thấy thịt nó trắng trắng thơm thơm, tò mò bóc một miếng ăn thử thì đã chẳng ngon lành gì mà còn thấy chợn chợn. Đau nhất là có đứa mét mẹ tôi vụ này nên lãnh một roi quất dít vì dám ăn "như đồ mọi rợ".

Còn bây giờ hả, muốn ăn mấy thứ đó phải vào nhà hàng đặc sản: Một con chuột nướng lèo giá ba mươi ngàn; một đĩa lươn đĩa ếch nhỏ nhỏ xoàng xoàng cũng dăm chục ngàn; còn nếu chơi tới rắn hổ mang thì trên cả tiền triệu. Thôi thì đành chờ, để hể có dịp thì đi ăn ké các Đại Gia hay Việt Kiều mà thôi.

Ít hàng tản mạn để nhớ về những ngày xưa cũ, thiếu thốn đói nghèo nhưng đầy thi vị. Sau này nếu khoa học tiến bộ, phát minh ra được cái máy quay ngược thời gian, giá rẻ rẻ trong khả năng, thế nào tôi cũng mua một cái.

Chung Mốc

Nữ Bác Sĩ **Nguyễn Minh Châu**

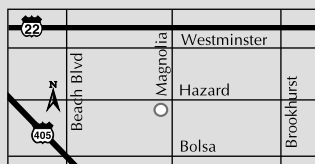
CHUYÊN TRỊ BỆNH NGOÀI DA và THẨM MỸ, TÓC & MÓNG TAY, MÓNG CHÂN

*Diplomate, American Board of Dermatology
Assistant Professor of UCI*

- * Mụn trứng cá
- * Vẩy nến (Psoriasis)
- * Da môi của người lớn tuổi (Solar Lentigos)
- * Ung thư da
- * Ung thư nốt ruồi đen (Melanoma)
- * Nấm ở da, móng tay, móng chân
- * Ngứa lở (Eczema)
- * Da mặt bị nám (Melasma)
- * Rụng tóc, tóc thưa

- Photorejuvenation IPL/Laser - dùng tia Laser để làm cho da mặt trẻ lại, săn chắc.
- Hair removal IPL/Laser - dùng tia Laser để làm rụng lông trên mặt và trên thân thể.
- Botox - làm mờ vết nhăn trên mặt.
- Restylane - làm mất vết nhăn trên mặt.
- Photodynamic therapy (PDT) - chữa mụn trứng cá và làm nhỏ lỗ chân lông.
- Sclero therapy - làm tan gân máu ở đùi và chân.
- Chemical peels - Lột da mặt bằng hóa chất một cách an toàn.

Xin liên lạc: **714.677.0877**

Giờ làm việc:
Mon-Fri: 9AM-5PM
Wednesday: 1PM - 7PM
Thursday: Closed

Nữ Bác Sĩ
NGUYỄN MINH CHÂU
Tốt nghiệp Bác Sĩ Y Khoa (M.D.)
Nội Khoa (Internal Medicine)
và chuyên khoa Bệnh Ngoài Da (Dermatology)
Tại University of Colorado.

14501 Magnolia Avenue, Suite 103, Westminster, CA 92683 (Góc Magnolia và Hazard)